

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové, soudce Mgr. Daniela Burdy a soudkyně Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně

S. I.,

zastoupená advokátem JUDr. Ladislavem Salvetem
sídlem Sedlčanská 1044/18, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému

Ministerstvo kultury,
sídlem Maltézské náměstí 471/1, 118 11 Praha 1

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. MK-S 1687/2022 OPP, o žádosti žalobkyně ze dne 9. 6. 2021, v níž žádá o zrušení prohlášení za kulturní památku souboru X,

takto:

- I. Žalovanému **se ukládá** rozhodnout o žádosti žalobkyně ve lhůtě 60 dnů ode dne 22. 6. 2026 nebo od právní moci tohoto rozsudku, pokud nastane po tomto datu.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 14 269,40 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), podanou dne 7. 4. 2026 u Městského soudu v Praze („městský soud“) bránila proti tvrzené nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. MK-S 1687/2022 OPP, o žádosti žalobkyně ze 9. 6. 2021, v níž žádá o zrušení prohlášení za kulturní památku souboru X. Žalobkyně se domáhala, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat v uvedené věci rozhodnutí ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku.
2. V předchozím řízení žalovaný o uvedené žádosti rozhodl dne 9. 1. 2022, rozhodnutím č. j. MK 61535/2022 OPP, tak, že prohlášení souboru X za kulturní památku nezrušil (dále jen „původní rozhodnutí žalovaného“); toto rozhodnutí následně k rozkladu žalobkyně potvrdil rozhodnutím ze dne 19. 9. 2023, č. j. MK 28604/2023 OLP, ministr kultury. Uvedené rozhodnutí ministra kultury ale následně zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 11. 2024, č. j. 6 As 124/2024-36. V návaznosti na to ministr kultury rozhodnutím ze dne 27. 2. 2025, č. j. MK 3776/2025 OLP, zrušil i samotné původní rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k novému projednání; toto rozhodnutí mělo podle tvrzení žalobkyně nabýt právní moci dne 3. 3. 2025. Podle tvrzení žalobkyně je žalovaný nečinný právě v řízení, které následovalo po zrušení jeho původního rozhodnutí.
3. Žalobkyně soudu osvědčila splnění zvláštní podmínky řízení podle § 79 odst. 1 s. ř. s., a sice bezvýsledné vyčerpání prostředku ochrany proti nečinnosti v řízení před správním orgánem, kterým byla žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Tu žalobkyně podala k ministrovi kultury dne 16. 12. 2025. Na tuto žádost reagoval za žalovaného vrchní ředitel sekce kulturního dědictví dopisem ze dne 23. 1. 2026, ve kterém žalobkyni vysvětlil důvody zdržení na straně žalovaného. Tento dopis ale nelze považovat za řádné vyřízení žádosti podle § 80 odst. 3 správního řádu, neboť odst. 4 téhož ustanovení předpokládá, že o uvedené žádosti rozhodne přímo nadřízený správní orgán, a to usnesením, kterým učiní opatření proti nečinnosti, nebo kterým žádosti nevyhoví. Jestliže tedy uvedená žádost nebyla řádně vyřízena ve lhůtě 30 dnů podle § 71 odst. 3 správního řádu, tak lze zvláštní podmínku řízení dle § 79 odst. 1 s. ř. s. spočívající v bezvýslednosti prostředku ochrany proti nečinnosti v řízení před správním orgánem považovat za splněnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 9 Azs 344/2016-22, bod 24). Žalovaný, resp. ministr kultury potom dostatečně nereagoval ani na urgenci žádosti podle § 80 odst. 3 správnímu řádu, kterou mu žalobkyně adresovala podáním ze dne 17. 2. 2026. Na ni žalovaný zareagoval nejprve přípisem ze dne 25. 2. 2026 tak, že věc projedná rozkladová komise ministra kultury, následně na ni zareagoval sám ministr přípisem ze dne 6. 3. 2026 tak, že věc posoudí rozkladová komise v polovině měsíce dubna. Nadřízený správní orgán (ministr kultury) tak zůstal při vyřizování žádosti žalobkyně nečinný i nadále; stěžejní je nicméně právě již původní nečinnost (ještě před urgencí žádosti ze dne 17. 2. 2026).
4. Městský soud dále žalobu posoudil jako včasnou; žalobu bylo třeba podat ve lhůtě 1 roku ode dne, kdy marně proběhla lhůta k vydání rozhodnutí, jehož vydání se žalobkyně v řízení podle § 79 odst. 1 s. ř. s. domáhá (srov. § 80 odst. 1 s. ř. s.). Ministr kultury původní rozhodnutí žalovaného zrušil rozhodnutím ze dne 27. 2. 2025. Z předloženého správního

spisu nevyplývá, kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci, lze tedy vycházet z údaje uvedeného žalobkyní, že se tak stalo dne 3. 3. 2026 (zřejmě v den, kdy jí bylo uvedené rozhodnutí ministra kultury doručeno). Od tohoto dne je tedy třeba počítat lhůtu pro vydání rozhodnutí; ministr kultury funkčně působí v rámci žalovaného, nelze tedy uvažovat o mezidobí, než je spis fakticky vrácen k dalšímu řízení správnímu orgánu I. stupně (po které by lhůta pro vydání rozhodnutí neběžela). Naopak, správní spis byl k dalšímu řízení u žalovaného připraven již ke dni nabytí právní moci ministra kultury. Od tohoto dne tedy začala běžet lhůta 30 dnů podle § 71 odst. 3 správního řádu pro vydání rozhodnutí dále prodloužená podle písm. a) uvedeného ustanovení o 30 dnů z důvodu, že se jedná o zvlášť složitý případ (k tomu podrobněji dále). Lhůta pro vydání rozhodnutí tedy marně uplynula dnem 2. 5. 2025, žaloba přitom byla podána dne 7. 4. 2026, tedy v zachovalé lhůtě pro podání žaloby dle § 79 odst. 1 s. ř. s.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobkyně svou žalobu založila na tvrzení, že lhůta pro vydání rozhodnutí v řízení o její žádosti (v podrobnostech viz bod 1 shora) již žalovanému marně uplynula. Tato lhůta činila podle žalobkyně v souladu s § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu 60 dnů, neboť se jedná – rovněž podle zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2024, č. j. 6 As 124/2024-36, – o složitý případ, ve kterém bylo třeba rozsáhle doplnit dokazování. Žalobkyně rekapitulovala procesní vývoj ve věci; podle jejího názoru počala lhůta pro vydání napadeného rozhodnutí běžet poté, co byl po právní moci rozhodnutí ministra kultury vrácen spis žalovanému. Žalovaný přitom nadále opatřuje v řízení podklady, které však mohly být opatřeny již dříve (v zákonných lhůtách pro vydání rozhodnutí). Žalobkyně dosud ani nebyla vyzvána k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, což je nezbytný krok před vydáním rozhodnutí.
6. Žalovaný se s podanou žalobou neztotožnil a navrhl její zamítnutí. Konkrétně ve svém vyjádření rekapituloval procesní úkony, které byly v řízení učiněny po vrácení věci Nejvyšším správním soudem, resp. po zrušení původního rozhodnutí žalovaného ministrem kultury. Prvním úkonem, na který žalovaný upozornil, byl dopis adresovaný Národnímu památkovému ústavu („NPÚ“) ze dne 29. 8. 2025, dále protokol o seznámení se spisem ze dne 25. 9. a 2. 12. 2025, dále urgence směřovaná NPÚ ze dne 3. 12. 2025 atd. Podle žalovaného je tedy zřejmé, že v řízení od roku 2025 do roku 2026 činil konkrétní úkony. Dále žalovaný upozornil, že žalobkyně teprve dne 15. 1. 2026 předložila spolu se svým vyjádřením k věci dva znalecké posudky, které jsou datovány červnem a červencem 2025. K nečinnosti od data 29. 12. 2025 (datum, kdy se žalobkyně seznámila se spisem), resp. od 15. 1. 2026 (dodání dalších podkladů do řízení) tedy nedochází. Žalovaný totiž musí žalobkyni předložené znalecké posudky řádně vyhodnotit, za tím účelem rovněž zadal vlastní (revizní) znalecký posudek k otázkám podstatným pro rozhodnutí věci. Za této situace nemůže přistoupit k hodnocení důkazů a vydání rozhodnutí ve věci. Tak tomu bude až do doby, kdy obdrží znalecký posudek, jehož vypracování zadal.

III.

Posouzení žaloby

7. Městský soud v souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. o projednávané žalobě rozhodl na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl

městský soud bez nařízení jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný nijak nereagovali na výzvu podle § 51 s. ř. s., soud má tedy za to, že s takovým postupem souhlasí. Soud přitom vycházel toliko z podkladů obsažených ve správním spisu.

8. Žaloba je důvodná.
9. Městský soud při posouzení důvodnosti žaloby hodnotil průběh řízení poté, co ministr kultury zrušil původní rozhodnutí žalovaného. Za tím účelem tento průběh (úkony, které v řízení činil žalovaný, popř. žalobkyně) rekapituluje:
10. Ministr kultury původní rozhodnutí žalované zrušil rozhodnutím ze dne 27. 2. 2025; ve správním spisu přitom nejsou obsaženy doručky, ani na tomto rozhodnutí není vyznačena právní moc. Lze nicméně vycházet z údaje, který žalobkyně uvedla v žalobě a které žalovaný ve svém vyjádření nijak nerozporoval, že toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 3. 2025. Po zrušení svého původního rozhodnutí žalovaný po téměř půl roku v řízení nečinil žádné úkony. Teprve dne 29. 8. 2025 požádal NPÚ o zaslání stanoviska Ing. V., které (ačkoliv bylo zmíněno v původním rozhodnutí žalovaného) chybí ve správním spisu, a sdělení dalších skutečností. Následně žalobkyně (resp. její zástupce) do spisu dvakrát nahlédl, a to dne 25. 9. 2025 a dne 2. 12. 2025. Žalovaný přitom od uvedené žádosti směřované NPÚ v řízení další úkony nečinil. Následně se dne 3. 12. 2025 žalovaný obrátil na NPÚ s opětovnou žádostí o stanovisko Ing. V. a sdělení dalších skutečností. Následně je ve správním spisu založen dokument s názvem „Vyhodnocení stavebně statického stavu a posouzení možnosti obnovy“, který měl NPÚ dle průvodky elektronického dokumentu zaslat žalovanému již dne 25. 9. 2025 (ze spisu přitom není zřejmé, z jakého důvodu do něj uvedený dokument nebyl založen dříve). Tento dokument pak NPÚ zaslal na opakovanou výzvu žalovanému znovu, a to dne 17. 12. 2025.
11. Dále ze správního spisu vyplývá, že dne 16. 12. 2025 žalovaný adresoval žalobkyni výzvu dle § 36 odst. 3 správního řádu (možnost seznámit se s podklady shromážděnými pro vydání rozhodnutí). Žalobkyně (resp. její zástupce) se potom s těmito podklady seznámila dne 29. 12. 2025. Dne 30. 12. 2025 žalovaný požádal NPÚ o doplnění podkladů, NPÚ následně tento dokument zaslal žalovanému dne 14. 1. 2026. Dne 15. 1. 2026 potom své stanovisko ke shromážděným podkladům zaslala žalovanému žalobkyně, připojila k němu rovněž dva znalecké posudky vztahující se k otázkám rozhodným pro rozhodnutí ve věci. Následně přípisem ze dne 9. 3. 2026 žalovaný uvědomil žalobkyni o svém záměru ustanovit za účelem zjištění skutečného stavu památkových hodnot souboru X znalce v oboru obnovy kulturních památek Ing. arch. J. P.; za tím účelem vyzval žalobkyni k vyjádření ve lhůtě 7 dnů. Následně žalovaný usnesením ze dne 8. 4. 2026 uložil žalobkyni povinnost strpět ohledání předmětného památkového souboru, ke kterému následně došlo dne 21. 4. 2026. Rovněž dne 8. 4. 2026 žalovaný usnesením ustanovil uvedeného znalce. Dne 24. 4. 2026 potom žalovaný přípisem vyrozuměl ustanoveného znalce a stanovil mu lhůtu k odevzdání znaleckého posudku do 22. 6. 2026.
12. Při právním posouzení věci soud vycházel zejména z následujících zákonných ustanovení:
13. Podle § 81 odst. 2 s. ř. s., *je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.*
14. Podle § 73 odst. 3 správního řádu, *pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba*

a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídít ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ, b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny. Podle odst. 4 téhož ustanovení, nedodržení lhůt se nemůže dovolávat ten účastník, který je způsobil.

15. Městský soud při posouzení důvodnosti žaloby vycházel ze dvou hledisek, a sice z hlediska formálního (objektivního) a materiálního; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41. V rámci formálního hlediska soud posuzoval, zda v řízení vedeném žalovaným o žádosti žalobkyně již uplynula zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí. Základem materiálního zkoumání je potom výše citovaný § 71 odst. 4 správního řádu; v případě, že by to byla žalobkyně, kdo svým vystupováním v řízení zapříčinila nedodržení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí, potom by žalovaný nebyl nezákonně nečinný a žaloba by tak nemohla být úspěšná.
16. Pokud jde o formální hledisko, městský soud dospěl k závěru, že v předmětném řízení již uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí. Ve vztahu k této lhůtě – jak bylo uvedeno již v bodě 4 shora – není zcela zřejmé, kdy počala běžet, neboť ze správního spisu jednoznačně nevyplývá, kdy zrušující rozhodnutí ministra kultury nabylo právní moci. Lze nicméně vycházet z toho, že toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 3. 2025, jak uvádí žalobkyně; konečně ta byla jediným účastníkem řízení, právní moc rozhodnutí ministra kultury tedy nastala doručením tohoto rozhodnutí právě žalobkyni (srov. § 73 odst. 1 správního řádu). I kdyby ale právní moc rozhodnutí ministra kultury nastala později (např. o několik dní), tak to nemůže mít na posouzení žaloby žádný vliv, neboť lhůta pro vydání rozhodnutí byla žalovaným překročena významným (několikanásobným) způsobem.
17. Délku samotné lhůty (jak již bylo uvedeno v bodě 4 shora) potom bylo třeba určit podle § 71 odst. 3 správního řádu (zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči nestanoví lhůtu zvláštní). Podle uvedeného ustanovení činí lhůta pro vydání rozhodnutí standardně 30 dnů od zahájení řízení, přičemž se prodlužuje o dalších 30 dnů v případě, že se jedná o zvláště složitý případ. O takový případ se podle městského soudu v nynější věci jedná. V řízení vedeném žalovaným má být rozhodnuto o žádosti žalobkyně podle § 8 odst. 1 zákona o státní památkové péči o zrušení prohlášení za kulturní památku relativně rozsáhlého souboru X. Důvodem, pro který žalobkyně žádala zrušení památkové ochrany uvedeného souboru, je jeho neutěšený (havarijní) stav; žalobkyně k žádosti doložila odborné vyjádření o šedesáti stranách (s dalšími 30 strany fotografické dokumentace), z něhož vyplývá, že se uvedený soubor nachází v takovém stavu, že by pro jeho zachování musely být provedeny rozsáhlé zásahy, které by vedly ke ztrátě památkové hodnoty souboru. Výsledek řízení je tak závislý na relativně složitém, zejména odborném posouzení současného stavu památkově chráněného souboru a potenciálu zachování jeho památkových hodnot při případné rekonstrukci. Otázku složitosti případu je nicméně třeba posuzovat ve vztahu k současné fázi řízení; ve věci totiž již žalovaný rozhodoval (viz původní rozhodnutí žalovaného), o věci je nyní povinen rozhodnout znovu z důvodu kasačního zásahu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 28. 11. 2024, č. j. 6 As 124/2024-36) a rovněž zrušujícího rozhodnutí ministra kultury ze dne 27. 2. 2025. Jinými slovy složitost případu je třeba hodnotit s ohledem k tomu, jaké nedostatky byly spatřovány v původním rozhodnutí žalovaného a jestli je po vrácení věci třeba zásadně doplnit podklady pro rozhodnutí, provést (doplnit) komplexní právní úvahy apod. Tak tomu v nynějším případě je. Městský soud zde vychází zejména z obsahu kasačního rozsudku Nejvyššího správního soudu. Ten žalovanému

vytknul, že proti žalobkyní doloženému a podrobně zpracovanému odbornému vyjádření nepostavil než „*stručná a ničím nepodložená stanoviska, která bez jakékoliv jakýchkoliv podkladů konstatují opak*“ (bod 26 rozsudku). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu tak vyplynula nutnost zásadního doplnění podkladů pro rozhodnutí, v zásadě v rozsahu, jako by žalovaný o žádosti rozhodoval poprvé po jejím podání. Ministr kultury potom tento závěr ve svém rozhodnutí toliko převzal.

18. Městský soud tedy uzavírá, že v daném případě lhůta pro vydání rozhodnutí z důvodu zvláštní složitosti případu činila v souladu s § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu 60 dnů; marně potom uplynula již dnem 2. 5. 2025 (k otázce počátku běhu lhůty viz výše). Na délku lhůty pro vydání rozhodnutí přitom neměla vliv skutečnost, že žalovaný ve věci zadal usnesením ze dne 8. 4. 2026 vypracování znaleckého posudku [srov. výše citovaný § 71 odst. 3 písm. b) správního řádu]. Za standardních okolností se sice o dobu nutnou ke zpracování znaleckého posudku lhůta pro vydání rozhodnutí prodlužuje, v uvedené věci byl ale znalecký posudek zadán až téměř rok po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí. Již uplynulou lhůtu přitom nelze dále prodlužovat, resp. nelze obnovit její běh, pokud to zákon výslovně nestanoví (přiměřeně závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012-20, nebo rozsudku ze dne 26. 11. 2021, č. j. 1 Azs 221/2021-32, body 42 a 43). S ohledem na konkrétní okolnosti posuzovaného případu lze konstatovat, že žalovaný zůstal v řízení po velmi dlouhou dobu zcela nečinný (první úkon v řízení učinil až téměř po půl roku po vrácení věci ministrem kultury), po dobu běhu lhůty pro vydání rozhodnutí neučinil v řízení – jak vyplývá ze správního spisu – žádný úkon. Pokud v řízení vyvstala potřeba zpracovat znalecký posudek, tak měl žalovaný jeho zpracování zadat bezprostředně (v rámci zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí). Na druhou stranu ale platí, že potřebu vyčkat na zpracování již zadaného znaleckého posudku, může soud zohlednit při stanovení přiměřené lhůty správnímu orgánu k vydání rozhodnutí ve věci (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Ans 1/2013-52).
19. Pokud jde o výše uvedené materiální hledisko posouzení tvrzené nezákonné nečinnosti žalovaného, dospěl městský soud k závěru, že to nebyla žalobkyně, která by v řízení způsobila nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí. Předně je třeba vyjít ze skutečnosti, že po dobu běhu zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí nečinil žalovaný v řízení žádné úkony, stejně tak žádné úkony nečinila žalobkyně (což ani nebyla její povinnost, žalovaný jí např. neuložil doplnit podklady). Žalobkyně tedy nedodržení zákonných lhůt nezpůsobila (srov. § 71 odst. 4 správního řádu; např. tím, že by řízení obstruovala, zahlcovala žalovaného velkým množstvím podání a procesních návrhů apod.). Žalovaný se přitom v této souvislosti dovolával skutečnosti, že žalobkyně až po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí zaslala spolu s podáním ze dne 15. 1. 2026 žalovanému dva znalecké posudky, které nadto měla k dispozici již v létě předchozího roku, s jejichž zjištěními se žalovaný musel dále vypořádat. Ani tato skutečnost nemohla vést k závěru, že nevydání rozhodnutí v zákonné lhůtě způsobila žalobkyně. To zejména z důvodu, že v této době již lhůta pro vydání rozhodnutí uběhla, svými pozdějšími úkony tedy žalobkyně nemohla způsobit její nedodržení (k tomu shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2022, č. j. 4 Azs 134/2021-23, bod 24). Vedle toho je třeba upozornit, že žalobkyně předložila žalovanému uvedené znalecké posudky dne 15. 1. 2026, žalovaný ale i poté otálel s dalším postupem a znalece ve věci ustanovil teprve až dne 8. 4. 2026. I v této fázi řízení tak žalovaný zůstal laxní a nepostupoval v souladu s § 6 odst. 1 správního řádu tak, aby věc vyřídil bez zbytečných dalších průtahů. K ustanovení znalce, kterážto potřeba podle žalovaného vznikla

v návaznosti na okolnost, že žalobkyně předložila v řízení dva znalecké posudky, totiž žalovaný přistoupil více než 60 dnů poté, co tato potřeba (podle jeho tvrzení) v řízení vyvstala.

20. Městský soud tedy shrnuje, že dospěl k závěru, že žalovaný je v předmětném řízení nezákonně nečinný, z toho důvodu žalovanému uložil vydat v tomto řízení rozhodnutí.
21. Pro účely rozhodnutí podle § 81 odst. 2 s. ř. s. musel soud dále uvážit, jaká dodatečná lhůta k vydání rozhodnutí je v daném případě přiměřená; ve své úvaze byl přitom limitován délkou zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 71 odst. 3 správního řádu. Soud předně uvážil, že žalovaný v řízení zadal vypracování znaleckého posudku, který má znalec povinnost předložit do 22. 6. 2026. Soud tedy v souladu s § 71 odst. 3 písm. b) správního řádu započel zbývajícím časem nutným k vypracování znaleckého posudku do lhůty, kterou žalovanému stanovil k vydání rozhodnutí. Vypracování tohoto znaleckého posudku se soudu za situace, kdy žalovaný potřebuje vyhodnotit složitou odbornou otázku, která stojí v základu předmětného řízení, jeví jako účelné. K době nezbytné pro zpracování znaleckého posudku potom soud přičítal 60 dnů, což je maximální délka lhůty pro vydání rozhodnutí dle § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu ve zvlášť složitých případech. Soud přitom výše vysvětlil, z jakých důvodů předmětné řízení považuje za zvlášť složitý případ. Jeví se potom jako přiměřené stanovit k vydání rozhodnutí maximální možnou lhůtu, a to proto aby měl žalovaný (po vypracování znaleckého posudku) dostatečný čas na vyhodnocení shromážděných podkladů a rovněž, aby mohl poskytnout žalobkyni adekvátní prostor k reakci na nově shromážděné podklady.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. Městský soud tedy shrnuje, že z výše uvedených důvodů shledal, že je žalovaný v předmětném řízení nezákonně nečinný. V souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. mu proto uložil vydat v tomto řízení rozhodnutí, za kterýmžto účelem mu stanovil přiměřenou lhůtu. Tu stanovil určením fixního termínu (dne 22. 6. 2026), který odpovídá nejzazšímu dni, ke kterému má ustanovený znalec předložit žalovanému znalecký posudek, a návazné lhůty 60 dnů. Pro případ, že by právní moc rozsudku nastala až po 22. 6. 2026, stanovil městský soud podpůrně, že lhůta 60 dnů běží právě až od právní moci tohoto rozsudku.
23. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měla žalobkyně ve věci plný úspěch, náleží jí náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, dále odměna a náhrada hotových výdajů advokáta. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za dva úkony právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení a za podání žaloby (2 x 4 620 Kč dle § 7 advokátního tarifu, tarifní hodnota dle § 9 odst. 5). Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 900 Kč (2 x 450 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Náhrada nákladů se v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 12 269,40 Kč a dále 2 000 Kč jako úhrada za zaplacený soudní poplatek.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. června 2026

JUDr. Ludmila Sandnerová
předsedkyně senátu